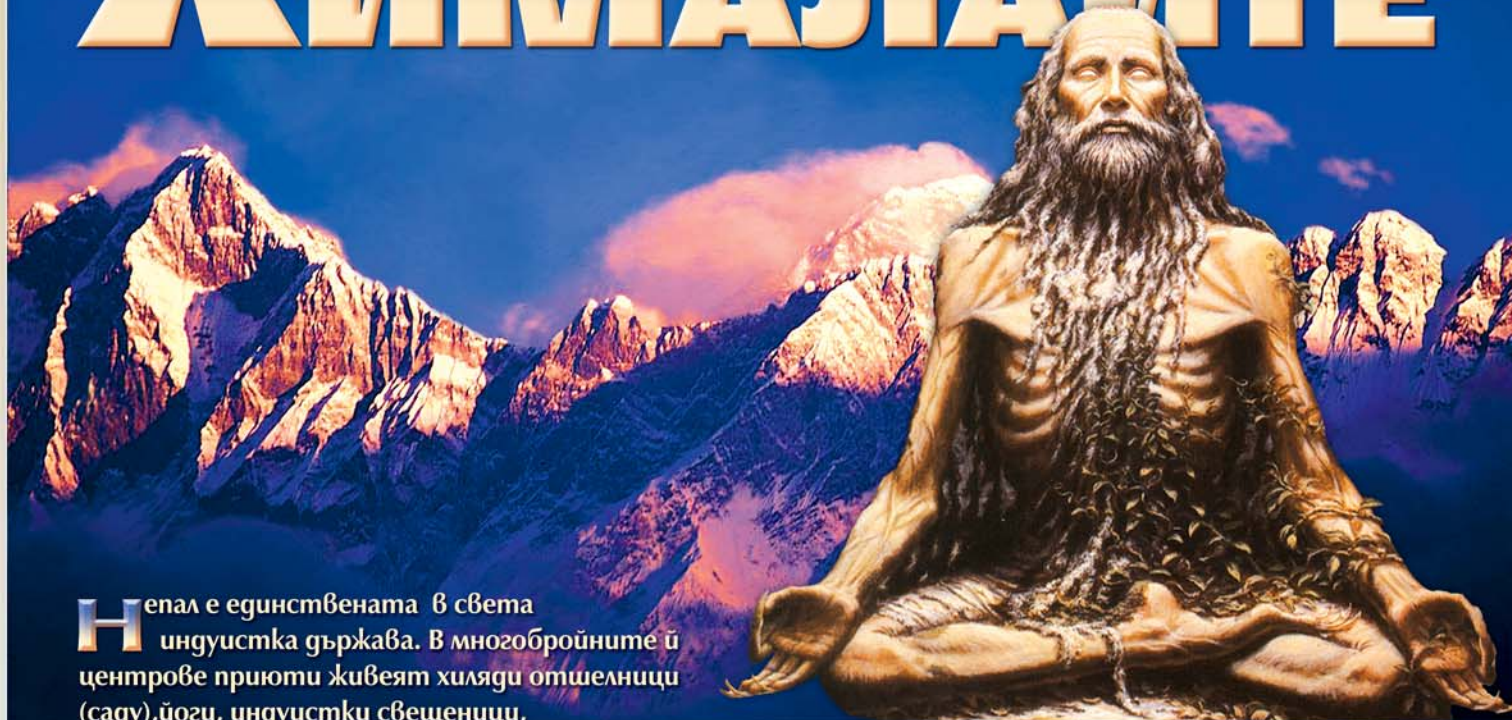

В полите на ХИМЛАЛАИТЕ

Непал е единствената в света индуистка държава. В многобройните ѝ центрове приюти живеят хиляди отшелници (сагу), йоги, индуистки свещеници, пътешественици и деца от нисшите съсловия. Отшелници и йоги нерядко са замесени в криминални дела като контрабанда на наркотици, отвлечане на деца, сексуални престъпления. Има случаи на жертвоприношения на хора, обикновено деца от две до седем години. С жертвите се цели да се постигне съвършенство на медитацията. Търговия с деца също се среща. Деца от седем до шестнадесет години се използват за доставка на наркотици, често се подлагат на сексуално насилие. Някои от отшелниците изкарват прехраната си чрез кражби и измами, други изцяло се посвещават на медитацията. Най-характерното за привържениците на индуизма е тяхната вътрешна опустошеност.

Йога, преданоотдаден на бог Кришна, в очакване на подходящ момент за напускане на тялото си.

Роден съм в Непал, в семейство на индуистки свещеник, познавач на астрологията и обредите на пурана. И аз като баща си бях предан на обредите. Започнах обучението си за свещеник с "школата на наставника", изучавах Ведите - свещените писания на индуизма и астрологията. Завърших образованието си в Индия.

Желанието ми беше да предам на хората знанията от областта на астрологията. Работих като професионален астролог. След срещите с моя гуру бях посветен за служение на бога и в сърцето ми пламна страст към религията. Наистина, младостта е по-подходяща за служение на божество, отколкото зрелостта. Реших в продължение на две години да се отдам на

религиозно поклонничество като застъпник на учението за мирно спасение. Искях да намеря и позная бога в Грихастха-ашрама.

В резултат на поклонничеството придобих популярност. Тъпи хора идваха при мен да получат благословията ми. Процесиите от желаещи да ми се поклонят растяха с всеки изминал ден. Бях горд, когато политически лидери, чиновници от висок ранг, земевладелци и бизнесмени скланяха глави в моите крака. Когато обаче това бяха възрастни жени и малки момиченца, много съжалявах. Но не им забранявах, за да не помислят, че смятам греховете им за много тежки и непростиими.

Понякога обсъждахме въпросите за спасението с другите гуру, които се смятаха за Ахам Бхарма Ашми, т.е. провъзгласяваха се за равни на бога.

Те мислеха, че небесата се достигат само с помощта на учители - хора като тях. Показвах чудеса и печемиха ученици. Много по-късно разбрах, че грешният човек не може да заведе друг на небесата - този път води направо в ада.

Истинските и убедените отшелници индуси, които през цялото време са отдадени на почти непосилни "религиозни подвизи", за да постигнат спасение, са малцина. Обичах такива хора и често разговарях с тях за спасението, но те твърдяха, че този свят е просто играчка и забавление за божеството, а ние, хората, трябва да изпълняваме дълга си, без да очакваме спасение.

Не им оставаше нищо друго, освен да се примирят с лицемерието: да се представят за светии, да запазят в сърцето си мир и покой, а в същото време да се носят по течението, като помнят, че животът ни е само забава за божеството.

Що се отнася до мен, другите ме приемаха с почит и уважение, но нямаше истинската радост, за която толкова мечтаех. И тогава взех решението да работя за бъдещето.

Тръгнах към Източна Азия като мисионер на индуизма. Почти една година преподавах на индуси сатсанг - особено учение за общуване. След това се върнах в Индия, от там се отправих към Средния изток, където останах близо девет месеца. Много ми бе трудно да уча на индуизъм там, защото законите и правилата на тези държави са основани върху исляма. Мюсюлманите привличат работниците от Непал и Индия на своя страна, като разпалват у тях алчността. Периодично подхвърлят неголеми суми пари на тези, които приемат исляма и се обрязват. Всичко това предизвикваше у мен скръб. Беше невъзможно да се спре това масово преминаване към друга религия и да се създадат подходящи условия за изучаването на сатсанг.

За да разбере каква е същността на исляма, започнах да изучавам Корана. В него намерих пасажи, където се говори за Христос, по-точно за това, как дяволът пренася Месия от едно място на друго. "Как може дяволът да "носи" Бога?" Този въпрос породил у мен огромен интерес към Библията.

Когато се върнах в Индия, започнах да търся Библия. Не беше лесно, защото сам носех дрехите на светец. Както и да е, успях да я намеря.

Изучавах Библията не с цел да стана последовател на Иисус Христос, а за да намеря слаби места в нея. Това занимание пораждаше все повече напрежение в ума и сърцето ми. Струваше ми се, че съм изгубил нещо. В сърцето ми се всели печалта. То тръпнеше от болка. Замислях се дали не съм грешник. Опитвах да се успокоя, че не е

така. Едно обаче ми стана ясно: всичко, което съм правил в миналото, за да намеря бога - религиозните подвизи, поклонението, милостините, сатсанг, - няма никакво значение за придобиването на спасение. Питях се: "Какво трябва да направя, за да достигна спасението?"

Дълбоко и сериозно изучавах и съпоставях всичко, написано в религиозните книги за Иисус Христос, индуистките богове и богини и Амаах.

В края на краищата стигнах до извода, че думите в Библията идват от истинския жив Бог. Ето как Христос се обръща към учениците: "Елате след Мен и Аз ще ви направя ловци на човеци" (Мат. 4:19). Святата Библия наистина говори за ловци на хора. Самият Иисус е такъв. Той учи да обичаме другите, особено да обичаме грешника. Индуистките религиозни книги, обратно, учат да се борим с грешниците, да ги убиваме.

Кришна наставлява ученика си Арджун да воюва, а в Гита го подтиква да убива враговете си. "Щастлив е онзи, който ще се удостои да участва в такава битка; той ще види как ще се отворят вратите на небесата" (Гита 2:32). Това значи, че можем да достигнем небесата само чрез борба.

Иисус иска да направи учениците Си ловци на хора, а Кришна прави своите борци против хората.

Като съпоставях учението на индуизма и исляма с учението на Библията, виждах смайващата разлика и това ме накара да се призная за голям грешник. Вече не виждах друга възможност да се спася освен чрез Иисус Христос.

Като съпоставях учението на индуизма и исляма с учението на Библията, виждах смайващата разлика и това ме накара да се призная за голям грешник. Вече не виждах друга възможност да се спася освен чрез Иисус Христос. След това се върнах в Непал.

Приех Христос като мой Спасител и Господ, подчиних Му се и посветих на Него живота си. Започнах да изпитвам истинска радост.

Когато разбрах, че индуистките саду, светии и жреци са поголеми грешници от обикновените хора, започнах да се моля за работа сред тях с цел да ги доведа при Христос. Знам, че без Него, със собствените си сили и така наречени "скрити резерви" хората не могат да променят сърцата си и да получат истинска радост. Сега споделям с тях Божието Слово, свидетелствам, провеждам консултации във връзка с наркотиците и други подобни проблеми. Това не е лесно. Принуден съм да се срещам с тези хора тайно.

Господ ми възложи огромно бреме, но ми даде и особено виждане, за да изпълня Неговото поръчение. Молете се за мен и за християнските работници в Непал.

Шубас Шарма